

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2741/2022
20.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., ..., чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство одбране, ВП ... ..., коју заступа Војно правобранилаштво - Одељење у Нишу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5082/2021 од 23.12.2021. године, у седници већа одржаној 20.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5082/2021 од 23.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 5082/2021 од 23.12.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Бујановцу П1 164/20 од 06.09.2021. године, у ставу првом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу, на име разлике између исплаћеног и припадајућег износа поклона за Нову годину исплати укупан износ од 24.510,00 динара и то за 2016. годину износ од 8.031,00 динара, са законском затезном каматом од 01.01.2016. године до исплате, за 2017. годину износ од 8.166,00 динара, са законском затезном каматом од 01.01.2017. године до исплате и за 2018. годину износ од 8.313,00 динара, са законском затезном каматом од 01.01.2018. године до исплате. Ставовима другим и трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу четвртном изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу, за период од 01.11.2015. године до закључно са 30.11.2018. године, на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада исплати износ од 53.480,00 динара и на име регреса за коришћење годишњег одмора износ од 122.313,50 динара, односно одређене појединачне месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе одређено у овим ставовима изреке. Ставом четвртим изреке, првостепена пресуда је укинута у ставовима другом и трећем изреке и одбачена тужба у делу којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име солидарне помоћи због рођења детета исплати износ од 44.124,00 динара, са законском затезном каматом од 13.12.2015. године до исплате, као и да му

на име накнаде штете због увећања зараде за ноћни рад за децембар 2015.године исплати износ од 575,60 динара, са законском затезном каматом од 31.01.2016. године до исплате. Ставом петим изреке, преиначена је одлука о трошковима садржана у ставу шестом изреке првостепене пресуде тако да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Ревизија је дозвољена у смислу члана 403. став 2. тач. 2. и 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011... 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), због чега није било места оцени дозвољености изузетне ревизије примени члана 404. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био на служби код тужене као професионални војник и истицао је да му је тужена у спорном периоду обрачунавала плату на начин који је исказан у обрачунским листама и у складу са истим је вршена исплата, с тим да исплатне листе за тужиоца не садрже топли оброк и регрес као категорије које су обрачунаване и исплаћиване тужиоцу. Тужиоцу је тужена исплатила новчане честитке за Нову годину за 2016, 2017. и 2018. годину у износу од по 1.000,00 динара, који је мањи од неопорезивог износа дефинисаног законом којим се уређује порез на доходак грађана и сходно члану 46. став 1. Посебног колективног уговора за државне органе. На основу налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке утврђена је висина спорних потраживања у складу са којим је прецизиран тужбени захтев.

На овако утврђено чињенично стање, правилно је другостепени суд применио материјално право из одредби Закона о раду, Посебног колективног уговора за државне органе, Закона о буџету, Закона о Војсци Србије, Закона о државним службеницима, Закона о платама државних службеника и намештеника, Посебног колективног уговора за државне органе и Правилника о платама професионалних припадника Војске Србије, цитираних у образложењу побијане пресуде и преиначио првостепену пресуду тако што је одбио као неоснован тужбени захтев за исплату разлике припадајућег износа поклона за Нову 2016, 2017. и 2018. годину и тужбени захтев за исплату накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од новембра 2015. године закључно са новембром 2018. године.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права.

Одредбом члана 46. став 1. Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“, бр. 25/2015, 50/15) прописано је да је послодавац дужан да обезбеди деци запосленог старости до 15 година живота поклон за Нову годину – новчану честитку у вредности до неопорезивог износа који је предвиђен законом којим се уређује порез на доходак грађана. Међутим, наведено право запосленог прописано Посебним колективним уговором за државне органе је ограничено препоруком Владе РС од 27.12.2017. године на износ од по 1.000,00 динара по детету за сваку годину. Следом наведеног, по оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак другостепеног суда да тужилац у конкретном случају не може тражити исплату разлике за новчану честитку за Нову годину за 2016, 2017. и 2018. године, с обзиром да је према утврђеном чињеничном стању тужена већ исплатила износе које је препоручила Влада РС.

Правилна је оцена другостепеног суда да није основан ни захтев за исплату накнаде за исхрану у току и регреса за коришћење годишњег одмора, за период од 01.11.2015. године до закључно са 30.11.2018. године. Закон о раду у члану 118. став 1. тачке 5. и 6. Закона о раду, прописује право запосленог на накнаду ових трошкова у износу утврђеном општим актом и уговором о раду. Одредбом члана 29. став 2. Посебног колективног уговора за државне органе који се примењивао од 21.03.2015. године до 01.04.2017. године прописано је да се основна плата запосленог одређује множењем коефицијента са основицом за обрачун и исплату плате, при чему су у коефицијенту у складу са законом којим се уређује начин утврђивања плата државних службеника и намештеника, садржане и накнаде трошкова за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора. Иста регулатива обрачуна плате професионалних војника РС предвиђена је и новелираним чланом 2. Правилника о изменама и допунама Правилника о платама професионалних припадника Војске Србије од 29.05.2017. године, који се примењује од обрачуна и исплате плате за април 2017. године.

Супротно наводима ревизије, правилан је закључак другостепеног суда да се државни службеници, у конкретном случају професионални војници, налазе у посебном режиму радних односа на које се примењују посебни прописи у остваривању права, обавеза и одговорности из радног односа и да приликом одлучивања о праву на накнаду за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора нема могућности примене одредби Закона о раду, односно прописа који се односе на општи режим радних односа, јер је питање зараде и накнада зараде регулисано одредбама Посебног колективног уговора за државне органе и Правилника о изменама и допунама Правилника о платама професионалних припадника Војске Србије.

Наводи ревизије тужиоца о праву на накнаду солидарне помоћи због рођења детета и накнаду штете због неисплаћене увећане зараде за ноћни рад, Врховни касациони суд није образлагао, имајући у виду да је о овом делу тужбеног захтева правноснажно пресуђено усвајањем тужбеног захтева пресудом Основног суда у Бујановцу П1 337/18 од 09.12.2019. године, због чега је другостепени суд првостепену пресуду којом је поново одлучено о овом делу тужбеног захтева применом члана 391. став2. ЗПП укинуо и тужбу одбацио.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио је као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић